

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Da man ved Loven af 18de Juni 1870 organiserede Livsforfkrings- og Forsjrgelsesanstalten af 1871, grundede man dens Tarifer paa Dødelighedsersfaringer, der vare indhøstede i de siden 1842 bestaaende, af Staten garanterede Forsikringsanstalter, nemlig Livrente- og Forsjrgelsesanstalten af 1842 og Livsforfkringsanstalten i Kjøbenhavn, hvilke Anstalter den nyoprettede optog i sig. Ved Tarifberegningen gik man derhos ud fra den Forudsætning, at Anstalten skulde faa 2 pCt. halvvaarlig i Rente af de Penge, der efterhaanden vilde blive indbetalte til den. Man ventede, at de Dødelighedstavler, der fremstilledes af de nævnte Erfaringer, i det Bæsentlige vilde komme til at svare til den Dødelighed, der fremtidig vilde vise sig i Anstalten, men da der ikke kunde have sig herom, og da man maatte indrette Anstaltens Priser paa, at den fik større Udsigt til at vinde end til at tabe ved sin Virksomhed, var det nødvendigt at forøge Tarifpriserne, saaledes som de fremgik af dette Materiale, med et Tillæg til Sikring mod tilfældige Tab. Dette "Sikkerhedstillæg" indskrænkedes dog i det Bæsentlige til at gjælde de Tilfælde, i hvilke Indbetalingen afgjøres ved fortsatte Indflud („Præmier“) og sattes for de sædvanligste Forsikringsarter til 5 pCt. af Præmierne. Desuden belastede man alle Indbetalinger med et 5 eller 8 pCt.s Tillæg til Driftsudgifter.

Det var Meningen med Tariferne, at de ikke skulde være dyrere, end fornødent, for at Anstalten kunde bære sig selv og ikke have Udsigt til at komme i den Nødvendighed at paatalde Statens Garanti. Selv med dette for Die vare imidlertid de ovennævnte Sikkerhedstillæg meget smaa. Men man mente at kunne blive staaende ved dem, haade fordi det ventedes, at Anstalten vilde udbringe noget mere end 2 pCt. halvvaarlig i Rente af sine Midler, og fordi den ved sin Forbindelse med de to ældre Anstalter nød Sikkerhed i det Overskud, de allerede havde opsamlet.

For at det efterhaanden kunde kontrolleres, hvorledes de Antagelser, der saaledes ved Tariffastsættelsen maatte gjøres med Hensyn til Fremtiden, vilde komme til at stemme med de virkelige Forhold, blev det i Lovens § 21 paabudt, at der hvert 5te Aar skulde ske en Opgjørelse af Anstaltens Status

og sandsynlige Ansvar. Og for det Tilfælde, at nogen af disse Opgjørelser skulde vise, at Antagelserne havde fjernet sig saa meget fra Virkeligheden, at en Modifikation af Indstudstarifen burde finde Sted, blev det tillige i samme Paragraf bestemt, at en saadan Modifikation skal ske ved Lov.

Siden da er der foretaget tre Statusopgjørelser, nemlig ved Udgangen af Aarene 1875, 1880 og 1885, foruden at der ved Udgangen af 1870 foretoges Opgjørelse for de to ældre Anstalter.

Opgjørelsen, pr. 31te December 1870, som altsaa betegnedes Status ved Aabningen af den nuværende Anstalt, gav til Resultat, at af den Formue, der da habdes i Behold, nemlig ca. 21,5 Millioner Kroner, var 17,9 Millioner at betragte som „fornøden Formue“, det vil sige Penge, som i Forbindelse med deres Renter efterhaanden maatte ventes at blive forbrugte til Opfyldelsen af de den Gang bestaaende Forsikringskontrakter, der som man forudsatte, at den Dødelighed og Rentefod, der benyttedes ved Tarifberegningen for Anstalten af 1871, vilde vedblive uforandret. Da disse 17,9 Millioner altsaa betegnedes, hvad der nærmest maatte anses for den Formue, hvormed Anstalten — naar ogsaa Hensyn toges til, hvad de Forsikrede endnu skulde indbetale — netop vilde balancere, kunde Resten af Formuen, 3,6 Millioner, betragtes som Overskud eller Reserve, som den nye Anstalt havde at støtte sig paa.

De to femaarige Opgjørelser, som derefter paafulgte, bleve foretagne med den samme Dødelighed og Rentefod, idet de i Mellemtiden indvundne yderligere Erfaringer ikke gjorde nogen Ændring nødvendig og desuden gik i Retning af, at man paa denne Maade i alt Fald ikke kom til at fremstille Status for gunstig. Ved Udgangen af 1885 foretoges endnu en Opgjørelse paa samme Grundlag. Men da Rentefoden var begyndt at synke, og det derfor fandtes rigtigst ikke at forudsætte, at Anstalten fremtidig kunde indvinde mere end 3½ Procent i Rente af sine Midler, foretoges der tillige en Opgjørelse med denne Rentefod og med en saadan modificeret Dødelighed, som man efter Erfaringerne fra hele Tidsrummet 1842—85 maatte anse for bedst passende til disse Beregninger. (Berevningen herom findes i Ministerialtidende B. 1887 S. 895—945; Slutningen deraf,